

Kyrkans ödestimmar

I medlet av september samlas biskopsmötet i St. Michel för att bl.a. diskutera biskop Heikkas arbetsgrupps betänkande som vill reglera samarbetsreglerna inom kyrkan. I betänkandet föreslås att en kyrkans präst eller annan anställd inte skall ha rätt att av samvetsskäl vägra samarbeta med en annan präst eller annan anställd. Övertygelsen kan vara legitim, men ingen rätt att vägra samarbeta föreligger.

Kyrkoherden i Kankaanpää, Keijo Rainerma, var den enda i arbetsgruppen som företrädde en annan åsikt. Han har också lämnat in en reservation, och de åsikter som han står för finns i hög grad företrädde i uppropet Konstruktiva lösningar (www.rakentaviaratkaisuja.fi) som när detta skrivs har undertecknats av nästan 11 000 personer. Rainerma anser att man inte kan tvinga till samarbete, och inte provocera någon:

- Vi vädjar till vår kyrkas biskopar att inte godkänna förslagen från biskop Heikkas arbetsgrupp. Ett omsättande av arbetsgruppens förslag i praktiken skulle tillspetsa motsättningarna och konflikterna i våra församlingar. Det skulle bli omöjligt för präster, övriga anställda och församlingsbor som avvisar kvinnoprästbeslutet att verka i våra församlingar.

- I stället för förslagen från biskop Heikkas arbetsgrupp tycker vi att följande handlings-sätt är konstruktiva med tanke på vår kyrka. Vi föreslår följande lösningar på problemen:
 - Vi erkänner att det i vår kyrka råder delade meningar i ämbetsfrågan därför att alla inte har blivit övertygade om de biblisk-teologiska motiveringar som har framförts för ordningen med kvinnliga präster. Ämbetsfrågan är en bibelfråga, den handlar inte om jämlikhet.
- Man bör inte tvinga pastorer och andra anställda i kyrkan att fira gudstjänster eller därmed jämförbara handlingar tillsammans med en kvinna som blivit vigd till präst. Gudstjänsten, prästvigningen osv. är sådan "religionsutövning" där jämställdhetslagen inte äger sin tillämpning. I annat fall vore bl.a. de ortodoxas och katolikernas verksamhet olaglig.

Rent principiellt kan man naturligtvis förundra sig över att biskopsmötet har bett om utlåtande endast av domkapitlen. Det betyder ju att biskoparna på ett sätt har bett sig själva om att berätta vad för åsikt man skall ha när man sedan kommer samman. I domkapitlen finns andra medlemmar, men biskopens ställning och roll är givetvis central.

När man bekantar sig med domkapitlens utlåtanden kan man befara att bis-

kopsmötets beslut blir ödesdigert. Även om vissa utlåtanden har en mildare ton, är man ändå rätt långt ense i själva sakfrågan (ingen rätt att väja).

Konstruktiva lösningar kan ses som en protest. Det är uppropet också, *protestare* betyder att vittna för något. I verkligheten är uppropet konstruktivt och försonligt, det ger rum för olika uppfattningar. Också några kvinnliga präster finns bland under-teknarna.

Det skulle vara viktigt att försöka "nedmontera" kvinnoprästfrågan i den meningen att den inte skulle vara kyrkans huvudfråga. En vanlig människa vänder ryggen åt kyrkan, när det enda man talar om, för att inte säga käbblar om, är kvinnoprästfrågan. Man har inte tid och krafter att ta sig an den vanliga människas stora problem.

Otvivelaktigt är det så att det bakom ämbetsfrågan finns större problem, och man kan också visa att frågorna hör ihop. Uppropet "konstruktiva lösningar" lär inte att det är egalt vad Bibeln lär om denna fråga. Men uppropet är ett realistiskt försök att hindra att kyrkan spricker på grund av en enda fråga. Framtiden får utvisa om man lyckas.

Ödestider står för dörren. Om biskopsmötets beslut är absolut, kommer det att leda till att nya grupper och gemenskaper bildas, till en början inom kyrkan, men så småningom kommer kyrkfolket inte att acceptera att personer med traditionell ämbetssyn inte får prästvigning utan att kompromissa med sitt samvete. Man kommer att börja söka nya lösningar.

Jag hör till dem som älskar vår lutherska kyrka, och jag har åtminstone inte tillsvidade funnit något alternativ. Jag har redan i ca 34 år verkat som präst. Idag skulle jag inte få prästvigning. Det är tungt att som

STI:s generalsekreterare möta unga teologer, kunna se dem i ansiktet och säga att du kommer aldrig att kunna bli präst. Vänd dig till de kyrkliga rörelserna, sök andra tjänster, gör något annat...

Jag är också mycket bekymrad över lektorstjänsternas öde. Med en rasande fart stryks lektorstjänster. Ärkebiskop emeritus John Vikström sade en gång att han anser att lektorstjänsten är en av de mest meningsfulla tjänsterna i en församling. En lektor får ägna sig åt teologiska uppgifter på heltid, medan prästerna också måste syssla med förvaltning och administration. Lektorstjänsten passar också ihop med familjestrukturen – måndag till fredag är en lämpligare arbetstid för den som har familj.

Nu är det viktigt att alla parter låter bli att provocera. Nu är det viktigt att be.

Det är dock enligt min mening helt klart att om kyrkan stänger dörren för dem som har en traditionell ämbetssyn, som ofta hör samman med en traditionell bibelsyn, så kommer detta att leda till nya lösningar. Kyrkans ödestimmar står för dörren.

31.8.2006

Henrik Perret

Fredagen den 8.9.2006 överlämnades uppropet Konstruktiva lösningar till ärkebiskop Paarma under ledning av kyrkoherde Keijo Rainerma. Uppropet hade under-teknats av ca 11 000 personer.